

právy a pohledávkami ze soukromoprávních nebo zákonných důvodů po dobu tří let a doba tato od doručení exekučního titulu stěžovatelce (21. prosince 1928) dosud neuplynula, nevadí zákaz zcizení nebo zatížení na nemovitosti stěžovatelky knihovně poznamenaný povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního pro vymáhanou pohledávku s příslušenstvím vkladem práva zástavního na nemovitosti, jak soud rekursní v napadeném usnesení uvedl a správně odůvodnil. Tím odpadá potřeba zabývat se další otázkou, zda zákaz zcizení nebrání povolení navržené exekuce i z důvodu, že nejde o vklad smluvního práva zástavního, nýbrž o vklad zástavního práva exekučního a nejvyšší soud nemá proto důvodu, by se dotýčnými vývody dovolacího rekursu blíže zabýval.

Čís. 9334.

Nárok proti obmeškalemu vydražiteli na náhradu »všech škod jinak jeho obmeškáním způsobených (§ 155 ex. ř.)« lze uplatnit jen pořadem práva.

Rozhodl-li soud první stolice samostatným, právoplatným usnesením, že není schodku na nejvyšším podání a že náklady na opětnou dražbu činí určitou částku, jest další přezkum otázek, tímto usnesením rozřešených, v rozvrhovém řízení nepřipustný.

Nebyly-li nároky na náhradu »všech škod jinak obmeškáním vydražitele způsobených« dosud žalobou uplatněny, není exekuční soud oprávněn, by tuto otázku řešil pouhým usnesením, a to ani v té formě, že by, vydávaje rozvrhové usnesení, přičetl k nejvyššímu podání zbytek vadia, náklady na opětnou dražbu nevyčerpaný.

Nárok na náhradu všech škod jinak obmeškáním způsobených nepropadá tím, že nebyl do dne rozvrhového roku žalobou uplatněn.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, R I 862/29.)

Při rozvrhu nejvyššího podání při opětné vnucené dražbě nemovitosti pojal soud první stolice do rozvrhové podstaty celé vadium původního vydražitele 3071 Kč 56 h. Rekursní soud pojal do rozvrhové podstaty z vadia jen 234 Kč 35 h. Důvod y: Při opětné dražbě nebylo schodku na nejvyšším podání, ježto bylo docíleno téhož nejvyššího podání jako při původní dražbě. Náklady opětné dražby byly právoplatným usnesením ze dne 19. ledna 1929 stanoveny na 234 Kč 35 h. Škoda z prodlení původní vydražitelky nebyla žalobou uplatněna. Ustanovení, odchylující se od předpisu zákona, podle něhož by mělo vadium povahu smluvní pokuty, nebylo pojato do dražebních podmínek, takže vadium obmeškale vydražitelky ručí jen 234 Kč 35 h a jen tato část vadia spadá do rozdělovací podstaty.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 155 ex. ř. ručí obmeškaly vydražitel 1) za schodek na nejvyšším podání při opětné dražbě, 2) za náklady na opětnou dražbu a 3) za všechny škody jinak jeho obmeškáním způsobené, a to nejen vadiem, nýbrž i složenými splátkami nejvyššího podání, jakož i svým ostatním jměním. Podle druhého odstavce téhož § má exekuční soud z úřadu usnesením stanovit schodek na nejvyšším podání a náklady na opětnou exekuci. Z toho, že není uloženo, by i ony škody (bod 3) byly stanoveny v exekučním řízení pouhým usnesením, plyne, že nárok na náhradu těchto škod lze uplatnit jen pořadem práva (srovnej Neumannův komentář k ex. ř. III vydání strana 557). Podle § 215 čís. 3 ex. ř. patří do rozvrhové podstaty vadium obmeškalého vydražitele a splátky nejvyššího podání jím složené, pokud podle předpisů tohoto zákona nebo podle dražebních podmínek náležejí do rozvrhové podstaty. Rekursní soud správně poukázal k tomu, že podle dražebních podmínek nebylo by lze vadium připočísti k rozvrhové podstatě. Zbývá tedy otázka, pokud se tak může státi podle předpisů exekučního řádu, t. j. po rozumu § 155 ex. ř. V tomto směru uvádí právem rekursní soud, že soud první stolice samostatným a nyní již právoplatným usnesením ze dne 19. ledna 1929 rozhodl, že není schodku na nejvyšším podání a že náklady na opětnou dražbu činí 234 Kč 35 h. Další přezkum otázek, tímto usnesením již rozřešených, jest nepřipustný, a proto nelze se obíratí vývody dovolacího rekursu, jimiž stěžovatel brojí vlastně jen proti zmíněnému usnesení, dne 24. ledna 1929 mu doručenému, a hledí odčiniti následky toho, že proti tomuto usnesení nepodal včas rekurs. Právem proto rekursní soud z důvodů v bodě 1 a 2 uvedených přičetl k rozvrhové podstatě jen 234 Kč 35 h. Pokud jde o škody v bodě 3 uvedené, poukázati jest k tomu, že nároky tyto nebyly dosud žalobou uplatněny. Jak již řečeno, exekuční soud není oprávněn, by tuto otázku pouhým usnesením rozluštil a nesmí tak učiniti ani v té zahalené formě, že by, vydávaje rozvrhové usnesení, přičetl k nejvyššímu podání zbytek vadia, náklady na opětnou dražbu nevyčerpaný, totiž 2.837 Kč 21 h a o ně přikázal poslednímu na řadu přicházejícímu věřiteli více; tím by vlastně ve formě usnesení rozhodl o tom, že řečená škoda činí aspoň 2.837 Kč 21 h. Právem proto rekursní soud vyloučil tuto částku z rozvrhové podstaty. Nemohlo býti proto z důvodů tuto uvedených dovolacímu rekursu vyhověno. K vůli úplnosti se podotýká: Rekursní soud praví, ovšem jen v důvodech svého rozhodnutí, že vadium obmeškalé vydražitelky ručí jen částkou 234 Kč 35 h. Této větě by se na první pohled mohlo rozuměti tak, že rekursní soud chce tím říci, že není již ručení za škody v bodě 3. uvedené. To by ovšem správným nebylo, ježto není v zákoně vysloveno, že nárok tento propadá, nebude-li do dne rozvrhového roku žalobou uplatněn. Tu rekursní soud by upadl zase do téže chyby jako soud první stolice, že by o oněch škodách rozhodl ve věci samé, ovšem na rozdíl od prvního soudu v neprospěch stěžovatelův. Ale z celé souvislosti napadeného

usnesení jest patrné, že rekursní soud nechtěl nic jiného říci, než že pro realizaci nároku z tohoto ručebního závazku plynoucího není vhodným a přípustným způsobem soudem první stolice volený a že nyní o realizaci jich nejde.

Čís. 9335.

Spor o doplatek mzdy za práci přes čas jest věcí prázdninovou.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, R I 867/29.)

Rozsudek, jímž byla zamítnuta žaloba o doplatek mzdy za práci přes čas, byl doručen žalobci dne 18. června 1929. Odvolání podané dne 30. srpna 1929 o d v o l a c í s o u d odmítl jako opožděné. D ů v o d y: Podle čl. II. zák. ze dne 10. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. upraven jest doslov § 224 čís. 7 c. ř. s. tak, že podle tohoto ustanovení jsou věcmi prázdninovými spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu, takže ustanovení toto není obmezeno jen na zaměstnance a na smlouvy služební a námezdní jmenované v § 49 čís. 6 j. n. Jelikož se v tomto sporu žalobce domáhá zaplacení odměny za práci přes čas na základě smlouvy námezdní jako zaměstnanec žalovaného, jest podle shora uvedeného doslovu § 224 c. ř. s., jímž původní doslov byl změněn, pokládati tento spor za věc prázdninovou. V tomto případě však lhůta k odvolání končila již dne 2. července 1929, takže odvolání po této lhůtě teprve dne 30. srpna 1929 podané měl již první soudce dle § 468 c. ř. s. sám odmítnouti a, an tak neučinil, musilo býti odvolání z tohoto důvodu odmítnuto podle § 474 druhý odstavec c. ř. s. soudem odvolacím.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel se marně snaží doličiti, že spor o doplatek mzdy za práci přes čas není sporem ze smlouvy námezdní, protože prý se námezdní smlouva vztahovala jen na osmihodinovou pracovní dobu a protože prý jde spíše o náhradu škody, neb o nárok z bezdůvodného obohacení žalovaného. Podle § 224 (1) čís. 7 c. ř. s. v doslovu čl. II. čís. 2 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. jsou věci prázdninovou také spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu. Mezi stranami není o tom sporu, že žalobce byl zaměstnán u žalovaného jako kraječ svršků a že u něho pracoval po delší dobu. Šlo tedy mezi stranami o poměr námezdní a právě z tohoto právního poměru domáhá se žalobce zaplacení mzdy za práci přes čas. Kdyby nebylo bývalo námezdní smlouvy, nebylo by došlo k tomuto sporu z tohoto právního důvodu. Účelem předpisu § 224 (1) čís. 7 c. ř. s. — pokud jde o zaměstnance — bylo urychlit z důvodů sociálně-politických spory ve prospěch osob, jichž výživa zpravidla zá-